

Lidmobīlī, kaut kur virs Eirāzijas Savienības, 2118. gada 13. jūlijs

“Vai tu guli?” jautā mans ceļabiedrs. Es atveru acis un tūlīt pat tās atkal aizveru – spilgta saules gaismā griež gaisā putekļu danci, bet es tam vēl neesmu gatavs.

“Nē, es neguļu, es tikai domāju par viņu,” es nobubinu un jūtos traucēts.

Viņš smīn, it kā būtu tik viegli nojaust, ko es savā prātā glabāju?! Šis olis, kurš jau vairākas stundas manās plaukstās sildās kopš es pametu savu dzimteni, silda arī mani un manas neīstās atmiņas par to pilsētu, kuru es nepazīstu, bet esmu tai vienlaikus tuvs, jo viņa man par to stāstīja. Mana vecvecmāte ir dzimusi Ventspilī, studentu gados no šīs vietas aizbrauca un atgriezās katru gadu uz vairākām dienām tikai kā viesis. Katru reizi viņai ceļa somā bija pludmales olis, kuru viņa ņēma līdzī kā enkuru, lai nepazustu pasaules plašumos un atcerētos, kur ir viņas saknes. Vienmēr, kad viņa atbrauca uz dzimteni, tad atveda veco draugu līdz, nolika to smiltīs netālu no Dienvidu mola, un atrada jaunu pavadoni, kurš neprotējot turēja viņas roku, kad atkal bija jādodas ceļā. Tagad manas vecvecmātes pēdējais ceļinieks ir mans ceļabiedrs pirmajā sastapšanās reizē ar Ventspili.

Šī pilsēta ir gājusi cauri teju veselam gadu tūkstošim, daudz vairs netrūkst. Blakus postam, kariem, ekonomiskajām krīzēm, globālajai sasilšanai un un un, tieši Ventspils ir palikusi tā nemainīgā miera osta, kura manus senčus vienmēr saukusi atpakaļ un nu ir mana kārtā. Es vēlos PATS izjust vecpilsētas bruģa raupjumu zem basām kājām līdz tulznām, vēlos PATS kaulēties līdz balss zudumam ar tirgus sievietēm par labāko ogu cenu, vēlos PATS maldīties caur šaurajām ieliņām līdz pārgurumam, vēlos PATS sabīties Ventas krastā no piepešā piestātnes gala un ievēties upē kā ķiļķens, vēlos PATS peldēt pa straumi līdz tetrapodu valstībai, vēlos PATS manīt kā smiltāju kāpuniedre sagriež manas plaukstas, vēlos PATS iegulties vēja brāzmā un neapkrīst par spīti neiespējamam leņķim, vēlos PATS garšot sāli uz mēles bez malka jūras ūdens, tikai elpojot un baudot smilšu plaukas pret maniem lielpilsētas izludinātajiem vaigiem. Es vēlos beidzot pats darīt to, ko mūsdienās vairākums uzskata par trakumu, bet ko man nekad neliēs šī pilsēta – būt man pašam. Es...

***

“Vai tu guli?” jautā mans ceļabiedrs.

Es atrauju vaļā acis un lūkojos pa logu no augšas uz viņu. Es esmu klāt.